

Arrest

nr. 44 099 van 28 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 januari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 38 173 van 4 februari 2010 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting.

Gezien de repliekmemorie en het aanvullend administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 22 september 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Uit het Eurodacverslag van 22 september 2009 blijkt dat verzoekers vingerafdrukken zijn genomen op 14 november 2007 te Griekenland en er een asielaanvraag indiende.

Op 28 september 2009 verzocht verweerder overeenkomstig de bepalingen van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening) aan de Griekse autoriteiten om de overname van verzoeker.

Bij gebrek aan antwoord van de Griekse asielinstanties wordt Griekenland op basis van artikel 16, §1 c van de Dublin-II-Verordening geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname. Dit wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken met een brief van 14 januari 2010 meegedeeld aan de Griekse instanties.

Op 29 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing.

Op 2 februari 2010 vordert verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 januari 2010. Bij arrest nr. 38 173 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 4 februari 2010 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid omdat het moeilijk te herstellen nadeel niet of niet op afdoende wijze wordt aangetoond. Op 15 februari 2010 dient verzoeker een verzoek tot voorzetting van de procedure in.

De motivering van de bestreden beslissing, met name van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 29 januari 2010, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten Q. J. geboren te (...) van nationaliteit te zijn : Syrië(Syrisch-Arabische Rep.) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 22/09/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Syrische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 15/04/1984.

Uit het Eurodacverslag van 22/09/2009 blijkt dat betrokkene op 14/11/2007 in Griekenland een asielaanvraag heeft ingediend en de Griekse overheid heeft impliciet ingestemd door een Tacit Agreement (dd 13/01/2010) waarin wordt gesteld dat Griekenland op datum van 20/12/2009 verantwoordelijk is geworden tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaart dat hij in 2007 vanuit Turkije met de boot naar Griekenland is gereisd. Hij vroeg er asiel aan op 14/11/2007. Betrokkene verklaart dat hij niet meer de exacte datum van zijn asielaanvraag herrinnert. Hij verklaart dat hij asiel vroeg in Athene. Betrokkene verklaart dat hij tot zijn vertrek op 20 of 21/09/2009 in Athene heeft verbleven. Betrokkene heeft er bijgevolg gedurende 2 jaren verbleven. Betrokkene verklaart dat hij op 20 of 21/09/2009 Griekenland heeft verlaten en met het vliegtuig naar een onbekend Europees land is gevlogen vanwaar hij met de auto van de smokkelaar op 22/09/2009 naar België is gekomen.

Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 22/09/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 27/11/2009 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16§1.c van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 11/12/2009 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden . Als gevolg hiervan en op basis van art. 20.1.c van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Griekenland laten weten via een Tacit Agreement op 13/01/2010.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005

betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet.

Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze Richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.")"

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 wordt voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

Betrokkene heeft tijdens zijn interview op de dienst Vreemdelingenzaken dd 28/09/2009 geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Hij zegt dat België de Syrische Koerden erkent.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 20.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 *juncto* 14 van het EVRM, van artikel 10 van het EG Verdrag van 25 maart 1957, van artikel 3 van de Dublin-II-Verordening, van de artikelen 11, 13 en 14 van de Richtlijn 2003/9/EG *juncto* van de beginselen van behoorlijk bestuur *juncto* van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.1. Eerste middel

A) Schending van artikel 3 EVRM, van artikel 3 *juncto* artikel 14 van het EVRM, van artikel 10 van het EG Verdrag van 25 maart 1957 schending van artikel 3 van de VERORDENING 2003/343, van artikel 11, 13 en 14 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten *juncto* schending van de beginselen van behoorlijk bestuur *juncto* schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar de omzetting door de Griekse autoriteiten, in hun nationaal recht, van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent dat er geen gegeven voorhanden is waaruit zou blijken dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd.

Alsook stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat Griekenland een Europese Lidstaat is die ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor verzoeker in de mogelijkheid zou zijn om een asielaanvraag in te dienen.

Terwijl overeenkomstig artikel 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Overeenkomstig artikel 10 van het EG Verdrag: treffen de lidstaten alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak. Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen.

Artikel 3 van de Verordening 2003 / 343 stelt:

Artikel 3

1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielzoeker naar een derde land te zenden.

4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan.

Artikelen 13 en 14 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten stellen:

Artikel 13 Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen.

6.2.2003 L 31/21 Publicatieblad van de Europese Unie NL

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald.

Artikel 14 Nadere bepalingen betreffende de materiële opvangvoorzieningen

1. Indien huisvesting in natura wordt verstrekt gebeurt dit in één van de volgende vormen of een combinatie daarvan:
 - a) in ruimten die gebruikt worden om asielzoekers te huisvesten gedurende de behandeling van een asielverzoek dat aan de grens is ingediend;
 - b) in opvangcentra die een toereikend huisvestingsniveau bieden;
 - c) in particuliere huizen, appartementen, hotels of andere voor de huisvesting van asielzoekers aangepaste ruimten.
 2. De lidstaten zien erop toe dat de asielzoekers die zijn gehuisvest overeenkomstig lid 1, onder a), b) of c):
 - a) bescherming van hun gezinsleven genieten;
 - b) de mogelijkheid hebben om te communiceren met familieleden, raadslieden en vertegenwoordigers van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen (UNHCR) en door de lidstaten erkende niet-gouvernementele organisaties (NGO's).De lidstaten besteden in het bijzonder aandacht aan de preventie van geweldpleging in de in lid 1, onder a) en b), bedoelde ruimten en opvangcentra.
 3. Waar van toepassing, zien de lidstaten erop toe dat minderjarige kinderen van asielzoekers of minderjarige asielzoekers worden gehuisvest bij hun ouders of bij een volwassen familielid dat krachtens de wet of het gewoonterecht voor hen verantwoordelijk is,
 4. De lidstaten zien erop toe dat asielzoekers alleen worden overgeplaatst wanneer dit noodzakelijk is. De lidstaten zorgen ervoor dat asielzoekers hun raadslieden van de overplaatsing en hun nieuwe adres op de hoogte kunnen brengen,
 5. Het personeel dat in de opvangcentra werkt, moet een passende opleiding hebben. Voor deze personeelsleden geldt in de nationale wetgeving omschreven geheimhoudingsplicht in verband met de informatie waarvan zij uit hoofde van hun werk kennis nemen.
 6. Via een representatieve adviesraad van bewoners kunnen de lidstaten asielzoekers betrekken bij het beheer van de materiële middelen en bij de immateriële aspecten van het leven in het centrum.
 7. Juridisch adviseurs of raadslieden van asielzoekers en vertegenwoordigers van de UNHCR of van de door het Bureau van de Hoge Commissaris gemachtigde en door de lidstaat erkende NGO's hebben toegang tot de opvangcentra en andere plaatsen waar asielzoekers zijn gehuisvest, zodat zij de asielzoekers kunnen bijstaan. Deze toegang kan slechts worden beperkt om redenen die verband houden met de veiligheid van de huisvesting en van de asielzoekers.
 8. Bij wijze van uitzondering mogen de lidstaten andere dan de in dit artikel genoemde regels inzake materiële opvangvoorzieningen vaststellen voor een zo kort mogelijke redelijke termijn, indien:
 - een eerste raming van de specifieke behoeften van de asielzoekers vereist is;
 - de in dit artikel genoemde materiële opvangvoorzieningen in een bepaald geografisch gebied niet voorhanden zijn;
 - de gewoonlijk beschikbare huisvestingscapaciteit tijdelijk uitgeput is;
 - de asielzoekers in een bewaringscentrum verblijven of zich in grenslokalen bevinden die zij niet mogen verlaten.Deze afwijkende voorzieningen moeten in elk geval de basisbehoeften dekken.
- Het zorgvuldigheidsbeginsel (sens lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginnelsen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.)
- De Griekse Republiek werd inderdaad op 19 maart 2007 door het Hof van Justitie veroordeeld wegens de niet-vaststelling binnen de gestelde termijn van de bepalingen die nodig zijn om te voldoen aan de Richtlijn 2003/9/EB van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten.
- Ondanks het feit dat de Griekse autoriteiten aangeven de opvangrichtlijn sedert november 2007 te hebben omgezet, heeft het UNHCR nog vastgesteld: "the extremely limited reception facilities asylum-seekers as this situation is seriously compromising the full implementation of the Presidential Decree on the Reception Conditions and urges the Government of Greece to promptly issue the awaited ministerial decision that should establish the criteria for the provision of a daily financial allowance." (UNHCR position on the Return of asylum-seekers to Greece under the "Dublin Regulator" 15 april 2008, § 22).
- Op 12 juli 2007 nam het Europees Parlement een Resolutie aan, waarbij het er bij de lidstaten op aandringt om "mensen niet krachtens de Dublin II-Verordening over te dragen aan een andere lidstaat, wanneer bekend is dat het land Irakese asielaanvragen niet naar behoren in behandeling neemt". Bovendien wijst het erop dat lidstaten hierbij een beroep op artikel 3 lid 2 van de Dublin II-Verordening kunnen doen." (Resolutie van het Europese Parlement van 12 juli 2007 over Irak). Asielzoekers

komende van Irak worden daadwerkelijk geconfronteerd met heel verschillende behandelingen, afhankelijk van het land dat de asielaanvraag in behandeling neemt: in 2007, recognition rates at first instance were 0 % in Greece, and 87,5 % in Cyprus, 85 % in Germany and 82 % in Sweden" (ECRE, Background information, Transfer of asylum seekers to Greece).

De Europese Commissie is een inbreukenprocedure gestart tegen Griekenland, wegens niet-naleving van de Dublin II - Verordening wegens te weinig garanties voor teruggestuurde asielzoekers. De Europese Commissie heeft op 31 januari 2008 geoordeeld deze zaak door te verwijzen naar het Hof van Justitie in Luxemburg (http://ec.europa.eu/communitylaw/eulaw/decisions/des_08_01_31).

Volgens Amnesty International is de reden waarom de zaak doorgestuurd is naar het Hof van Justitie het feit dat er te weinig garanties zijn voor een volwaardig asielonderzoek na transfer naar Griekenland. (Amnesty International, Greece; No place for an asylumseeker, dd. 27 februari 2008).

Op 20 juni 2008 heeft het Europees Hof een interim measure toegewezen in een Finse zaak in het kader van een overdracht aan Griekenland op basis van de Dublin II Verordening.

Op 1 september 2008 en op 21 september 2008 werden schorsingen in gelijkaardige dossiers uitgesproken door het EHRM tegen de Belgische Staat.

Het UNHCR heeft in juli 2007 alsook op 15 april 2008 haar bezorgdheid geuit over het gebrek aan waarborgen voor asielzoekers die teruggestuurd worden naar Griekenland in het kader van de Dublin II-Verordening. Vooral de asielzoekers wiens asielprocedure onderbroken is, lopen het risico op refoulement.

Zowel de toegang tot de asielprocedure als de uiteindelijke behandeling van de asielaanvraag gebeuren zonder inachtneming van de vereiste Europese regelgeving.

Eerst en vooral dient gewezen te worden op het feit dat toegang tot asiel ten zeerste bemoeilijkt wordt; De laatste maanden hebben duizenden "asielzoekers" tevergeefs een poging gedaan om asiel te vragen. In plaats daarvan werden ze weggejaagd uit het gebouw alwaar de asielprocedure wordt ingeleid, waardoor ze evenmin toegang hebben tot de asielprocedure. Hierdoor lopen vluchtelingen een groot gevaar om gearresteerd te worden. (zie persbericht dd. 13.10.2008 uitgaande van de groep advocaten die opkomen voor de rechten van vluchtelingen en migranten). Daarnaast dient gewezen te worden op het verslag van de Griekse Ombudsman dd. 27.10.2008, dat aantoonde hoe de toegang tot asiel in Griekenland aan vluchtelingen wordt ontkend.

Hier dient ook gewezen te worden op het feit dat, in Griekenland, gezien er zéér weinig vertalers/tolken tewerkgesteld zijn, de asielzoekers ook geen mogelijkheid hebben om hun verhaal uiteen te zetten, en daarnaast dient evenzeer bepaald te worden op het feit dat negatieve beslissingen aangaande asielverzoeken niet individueel worden gemotiveerd.

Geén menswaardig verblijf

Hier dient ook benadrukt te worden dat er een zeer groot gebrek is aan opvangplaatsen en dat opvangomstandigheden er zeer erbarmelijk en mensonwaardig zijn.

Asielzoekers leven in parken, in verwaarloosde gebouwen, en dergelijke. De situatie is hopeloos, aldus Kalliopi Stefanaki van UNHCR, gezien het groot aantal van asielzoekers en het weinig aantal opvangplaatsen. Er waren, in juli 2007, in totaal 924 opvangplaatsen in héél Griekenland. Deze situatie werd met de jaren nog meer verslechterd: in april 2008: 770 opvangplaatsen, in februari 2009: 700 opvangplaatsen. Asielzoekers die dienen terug te keren naar Griekenland (zoals in casu cliënt, indien hij zou gedwongen worden om terug te keren naar Griekenland), krijgen geen betere opvangmogelijkheden.

Hier kan verder gewezen worden op het verslag dd. 15.02.2009 van de Greek Council for Refugees zelf, dat verwijst naar het rapport van het UNHCR, dd. 15 april 2008, met de uitdrukkelijke melding dat dit rapport nog steeds van toepassing is, omdat de gronden voor het rapport nog steeds niet gewijzigd zijn, en dit zowel aangaande de problemen bij de luchthaven (gebrek aan personeel, gebrek aan vertalers en juridische diensten, alsook gebrek aan informatie aangaande de status van vluchteling, de asielprocedure en deadlines), als de kwaliteit van de procedures tot het bepalen van de Status van Vluchteling, als van tekortkomingen bij de opvang van asielzoekers in Griekenland.

Problemen bij de Luchthaven:

- Personen die voorheen nog geen asielverzoek in Griekenland hebben ingesteld, worden ondervraagd op de luchthaven, onmiddellijk na hun aankomst in Griekenland, Verklaringen van alle asielzoekers die terugkeren naar Griekenland in het kader van de Dublin-Verordening, wijzen uit dat het interview plaatsheeft zonder de aanwezigheid van een vertaler. Het "interview" duurt meestal vijf minuten en in de meeste gevallen, de enige vraag die gesteld wordt - in het Engels - is waarom de verzoeker naar Griekenland getrokken is.

- Er wordt aan de asielzoeker geen uitleg gegeven omtrent de asielprocedure en zijn rechten en verplichtingen,

- Bijna alle asielzoekers die terugkeren naar Griekenland in het kader van de Dublin-Verordening zijn dakloos,

- Eens deze asielzoekers die terugkeren naar Griekenland in het kader van de Dublin-Verordening vrijgelaten geworden zijn aan de luchthaven (meestal na drie dagen), worden ze volledig aan hun lot overgelaten. Als ze erin slagen om hun weg te vinden naar het "Asylum Division" aan Petrou Ralli, worden ze meestal niet toegelaten omwille van het groot aantal wachtenden, elke dag. De implicaties voor deze problematische situatie, vooral het gebrek aan vertalers en ontkenning van informatie, kunnen zeer zwaar zijn en zeer ernstig hun kansen om een effectieve behandeling van hun asielverzoek belemmeren. Meer bepaald:

a) Het gebrek aan informatie waardoor zij niet aan de voorwaarden kunnen voldoen, kan resulteren in een opschorting (lees: beëindiging) van hun asielprocedure: bijv. het gebrek aan informatie omtrent de mogelijkheid tot hoger beroep, en de termijnen waarbinnen dit dient te gebeuren, als gevolg waarvan, zéér vaak, de asielzoekers uitgesloten worden uit de asielprocedure, omwille van een te laat hoger beroep.

b) Het gebrek aan tolken (bijv. aan de luchthaven) waardoor asielzoekers die terugkeren naar Griekenland in het kader van de Dublin-Verordening (bijv. omtrent hun verblijf), waardoor deze asielzoekers op straat en in parken dienen te slapen. De meest kwetsbare groepen worden het slachtoffer van uitbuiting.

c) Het "interview" aan de luchthaven heeft een gebrek aan de meest fundamentele standaarden aangaande een asielprocedure. En dit zowel omdat er geen tolk bij te pas komt, waardoor de asielzoeker ook geenszins zijn asielrelaas uiteen kan zetten, als ook omdat de enige vraag die gesteld wordt is "waarom ze naar Griekenland zijn gekomen". Sommige asielzoekers werden in verwarring gebracht, doordat zij meenden dat hen gevraagd werd naar de reden van hun terugkeer naar Griekenland in het kader van de Dublin-Verordening.

Kwaliteit van de asielprocedures

- Evenzeer dient benadrukt te worden dat de situatie zoals uiteengezet in het rapport van het UNHCR momenteel zelfs nog erger is, gezien er géén enkele vertaler is bij het interview aan de luchthaven.

- De grootste tekortkomingen in de eerste fase van de procedure (gebrek aan vertalers, geen informatie aan asielzoekers omtrent hun procedure en hun rechten, geen degelijk interview aan de luchthaven) zorgen ervoor dat de asielzoekers evenmin de tweede fase van de procedure bereiken.

Tekortkomingen aangaande opvang

Er zijn momenteel minder dan 700 plaatsen in kampen of andere accommodatievormen voor asielzoekers (hiervan zijn ongeveer 180 plaatsen voorbehouden voor NBMV (niet-begeleide minderjarige vreemdelingen) of families. De situatie is aldus nog erger dan deze van een jaar geleden (rapport van het UNHCR), gezien er toen 770 opvangplaatsen voorzien waren. Vorig jaar zijn er 19.000 nieuwe asielaanvragen ingediend, waarvan uiteraard de overgrote meerderheid geen opvangplaatsen hebben.

- Asielzoekers die terugkeren naar Griekenland in het kader van de Dublin-Verordening hebben even weinig kans voor een opvangplaats, gezien zij geen prioriteit hebben over andere asielzoekers.

Conclusie

De Greek Council for Refugees concludeert dat er een zeer groot verschil is tussen hoe het systeem zou moeten werken met hoe de situatie werkelijk is, waardoor de rechten van duizenden asielzoekers, zoals neergeschreven in Internationale Verdragen, manifest geschonden worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen stelt "dat er geen concrete gegevens zouden zijn, laat staan bewijzen, die aantonen dat verzoekers asielaanvraag in Griekenland niet met de nodige zorg en garanties zal worden behandeld".

Er dient dus benadrukt te worden dat cliënt geenszins een correcte behandeling van zijn asielaanvraag zal bekomen in Griekenland, noch van menswaardige verblijfsomstandigheden gaat kunnen genieten, en dat er, bij een gedwongen terugkeer van cliënt naar Griekenland, manifest sprake is van een inbreuk op het non-refoulement beginsel alsook van manifeste schendingen van bovengenoemde Europees- en nationaalrechtelijke beginselen en wettelijke regelen.

Verder moet de nadruk gelegd worden op het feit dat België bovengenoemde rechten van de mens zou schenden door een asielzoeker terug te zenden naar een ander Europees land zonder zich ervan te vergewissen dat deze laatste de asielzoeker niet zal uitwijzen zodat deze terechtkomt in een situatie van onmenselijke en vernederende behandeling. Volgens het UNHCR is 'de rechtstreekse terugwijzing van een vluchteling of asielzoeker naar een land waar hij vervolging vreest niet de enige vorm van terugwijzing. De staten zijn verantwoordelijk de toepassing van dit principe, wat impliceert dat zij al wat in hun mogelijkheden ligt, moeten doen om te vermijden dat asielzoekers teruggewezen worden naar hun land zonder een grondig onderzoek van hun aanvraag. Een onrechtstreekse terugwijzing van een vluchteling van een land naar een derde land, dat op zijn beurt de vluchteling uitwijst naar de plaats waar hij vreest voor vervolging, is een terugwijzing waarvoor de twee landen gezamenlijk verantwoordelijk zijn.' Dit principe van verbod op kettingdeportatie is erkend door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, TI d. Royaume-Uni, ECMK, no. 43844/98 van 7 maart 2000).

Meerdere Europese rechtscolleges waarvan de Raad van State in België hebben dit toegepast tegenover Griekenland dat personen naar hun land van herkomst uitwees na een Dublin-overname zonder de asielaanvraag opnieuw te onderzoeken (Raad van State, n° 162.039 van 28 augustus 2006, RDE, 2006, p. 389).

Puur exemplatief kan hier verwezen worden naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwisten:

Arrest RVV n° 2769 van 19/10/2007

Arrest RW n° 9796 van 10/4/2008

- CCE Arrêt n° 12.004 et 12.005 van 29/5/2008

- RVV Arrest n° 18.597 van 10/11/2008.

Bijv. in dit laatste arrest wordt o.a. gesteld:

"Het volstaat alleen al te verwijzen naar de beslissingen van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 22 oktober 2008 en 1 september 2008 waarbij aan België wordt gevraagd om de kandidaat-vluchtelingen niet te repatriëren naar Griekenland."

Tenslotte kan eveneens puur exemplatief verwezen worden naar het feit dat het EHRM al reeds verschillende malen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om voorlopige maatregelen te nemen, zoals voorzien in artikel 39 van het procedurereglement, teneinde beslissingen tot overdracht aan Griekenland in toepassing van de Dublin II- Verordening op te schorten, met als motivering dat de overdracht een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Bijv. - Verzoek nr. 41.608 / 08 dd. 01/09/2008

- Verzoek nr. 49.950 / 08 dd. 22/10/2008

- Verzoek nr. 51.599 / 08 dd. 29/10/2008

- Verzoek nr. 7.295 / 09 dd. 09/02/2009.

Er is hier daarenboven sprake van een manifeste schending van bovengenoemde artikelen, inclusief artikel 3 en Artikel 3 juncto artikel 14 van het EVRM.

Artikel 14, Verbod van discriminatie, dat bepaalt dat

"Het genot van de rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, is verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status."

Artikel 3 EVRM, Verbod van foltering, bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Er is aldus manifest sprake van schending van bovengenoemde regels en beginselen, gezien, door een gedwongen overdracht naar Griekenland, verzoeker geenszins aanspraak kan maken op dezelfde rechten als asielzoekers in België en verzoeker véél méér kans maakt om teruggestuurd te worden naar SYRIË, éénmaal hij (gedwongen) naar Griekenland dient terug te keren.

Hier kan exemplatief verwezen worden naar het arrest van het EHRM (D.H. / TSJECHIE, 13 november 2007).

Verzoeker verwijst hierbij verder naar het rapport van het UNHCR dd. 15 april 2008 (Standpunt van het UNHCR aangaande de terugkeer van asielzoekers naar Griekenland, onder de Dublin-Verordening), dat bepaalt dat het UNHCR adviseert dat Regeringen afzien van het terugsturen van asielzoekers naar Griekenland, onder de Dublin-Verordening, tot nader bericht. UNHCR beveelt Regeringen aan om gebruik te maken van artikel 3 (2) van de Dublin-Verordening dat Staten toelaat om het asielverzoek te behandelen, zelfs indien ze niet verantwoordelijk zijn onder de Criteria zoals vermeld in de Dublin-Verordening.

Het Europees Comité ter Voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestrafing constateert in zijn bezoekverslag dat geen enkel detentiecentrum voldoet aan de minimaal vereiste normen en dit ondanks de aanbevelingen geuit in het voorgaande verslag en nieuwe beschikkingen in het Griekse recht.

Dat daarnaast kan verwezen worden naar:

- The UN Refugee Agency expresses concern over proposed Presidential Decree on Asylum PRESS RELEASE no. 15/09, dd. 14.05.2009 Persmededeling Nr. 103/2009 van 9 september 2009 van het Duits Grondwettelijk Hof

Verwaltungsgericht Frankfurt 8 Juli 2009 7 K 4376/07.F.A.(3)

- Tribunal Administratif du Paris, Ordonnance du 17 juillet 2009, nr. 0911567/9

- Tribunal Administratif du Paris, Jugement du 9.10.2009

- Tribunal Administratif du Paris, Ordonnance du 25.05.2009.

- Hof van Beroep van Brussel, 12 oktober 2009

Dat daarenboven de bestreden beslissing een manifeste schending uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing staat het volgende vermeld:

"Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 22.09.2009 asiel heeft aangevraagd op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 22.11.2009 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16 §1.c van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 11.12.2009 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art. 20.1.c van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon, Wij hebben dit aan Griekenland laten weten via een Tacit Agreement op 13.01.2010."

Dat er sprake is van een manifeste schending van de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat de Belgische instanties, ondanks het feit dat ze er al op 22.09.2009 van op de hoogte waren van het feit dat verzoeker via Griekenland naar België is gekomen (én door de eigen verklaringen van verzoeker, én door het Eurodacverslag), evenwel méér dan twee maanden gewacht hebben om terugnameverzoek te versturen aan de Griekse autoriteiten,

Dat de Griekse autoriteiten dan niet binnen twee weken gereageerd hebben (en tot nu toe nog steeds niet...) waardoor op 11.12.2009 de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen hebben, zodat hiermee de wettelijke termijn overschreden werd.

Dat er voorts dient bemerkt te worden dat het niet vaststaat dat de Griekse autoriteiten, die geen enkel teken van leven hebben gegeven, nu zijn asielaanvraag zullen onderzoeken, gezien het feit dat, gedurende het (tweejarig) verblijf van verzoeker in Griekenland, de Griekse autoriteiten evenmin het asielverhaal van verzoeker onderzocht hebben... Dat inderdaad dient gewezen te worden op het onbeantwoord schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 27.11.2009, waarin de Dienst Vreemdelingenzaken aan de bevoegde Griekse instanties garanties vraagt voor een correct verloop van de asielprocedure van verzoeker in Griekenland, en eveneens op het onbeantwoord schrijven van 13.01.2010.

Dat de stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken, in de bestreden beslissing "Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden." dan ook in strijd is met het handelen van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf, en inderdaad niet te rijmen valt met de uitdrukkelijke vraag naar garanties die de Dienst Vreemdelingenzaken zelf stelde ten aanzien van de Griekse autoriteiten in haar onbeantwoord gebleven schrijven van 27.11.2009.

Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

2.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sluit niet uit dat de Griekse nationale wetgeving zoals die in het verleden bestond mogelijk niet volledig in overeenstemming was met de normen die voortvloeien uit internationale en supranationale rechtsregels. De Griekse autoriteiten hebben evenwel de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Verzoeker kan zich aldus niet dienstig beroepen op algemene verslagen die de situatie in Griekenland voorafgaand aan de doorgevoerde hervormingen beschrijven en bekritisieren doch waarvan niet blijkt dat zij, gelet op de doorgevoerde aanpassingen, nog enige actualiteitswaarde hebben.

Het feit dat door een aantal rechtscolleges, in het kader van procedures in kort geding, procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid of procedures gericht op het opleggen van voorlopige maatregelen, beslist werd geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont aan dat het in specifieke gevallen aangewezen was om, alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de Dublin-II-Verordening, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoeker het slachtoffer te worden van een terugleiding naar Syrië.

Verzoeker benadrukt dat hij geenszins een correcte behandeling van zijn asielaanvraag zal bekomen in Griekenland noch van menswaardige verblijfsomstandigheden gaat kunnen genieten, en dat er, bij een gedwongen terugkeer naar Griekenland manifest sprake is van een inbreuk op het non refoulement beginsel alsook van de Europees- en nationaalrechtelijke beginselen en wettelijke regelen. Verzoeker verwijst naar het EHRM, de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit het verbod van “kettingdeportatie” blijkt. Verzoeker verwijst tevens naar de talrijke voorlopige maatregelen genomen door het EHRM met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement teneinde de beslissingen tot overdracht aan Griekenland op te schorten. Verzoeker stelt dat er sprake is van een manifeste schending van de bovengenoemde artikelen, inclusief artikel 3 en artikel 3 *juncto* artikel 14 van het EVRM aangezien door een gedwongen overdracht naar Griekenland verzoeker geenszins aanspraak kan maken op dezelfde rechten als asielzoekers in België en verzoeker véél meer kans maakt om teruggestuurd te worden naar Syrië. Verzoeker wijst er ook op dat het UNHCR de regeringen adviseert om gebruik te maken van artikel 3 (2) van de Dublin-II-Verordening.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot algemene beschouwingen maar verzuimt aan te tonen dat zijn rechten als asielzoeker zullen worden miskend. Zo dient er op te worden gewezen dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker in Griekenland een asielaanvraag heeft ingediend. Tijdens dit gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakt hij geen melding van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten. Nergens blijkt uit het gehoorverslag of hij zijn beslissing over de asielaanvraag heeft afgewacht of eventuele tekortkomingen op dit vlak. Verzoeker heeft Griekenland vrijwillig verlaten. Dit klemmt des te meer daar blijkt dat verzoeker ongeveer twee jaar in Griekenland heeft verbleven. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker ter gelegenheid van het interview dat op 28 september 2009 van verzoeker werd afgenomen op de vraag of er een specifieke reden was waarom hij precies in België een asielaanvraag wil indienen het volgende antwoordde: *“België erkent de Syrische koerden.”*

Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoeker beperkt zich *in casu* tot een theoretische uiteenzetting en het citeren van rapporten, maar verzuimt een begin van bewijs bij te brengen dat hij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit of dat hij een arrestatie zonder eerlijk proces zou moeten ondergaan. Verzoekers betoog maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. Verweerder heeft zich daarom met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt kunnen stellen dat ervan kan worden uitgegaan dat Griekenland haar verdragsverplichtingen zal nakomen (zie in deze ook EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. T. Verenigd Koninkrijk).

Rekening houdende met voorgaande analyse dient te worden vastgesteld, enerzijds, waar de verzoeker aanvoert dat de verweerder geen enkele specifieke garantie bekwam van de Griekse autoriteiten, zijn betoog als een blote bewering overkomt, nu hij verzuimt aan te geven welk soort van garanties in welke stap van de asielprocedure hij voor ogen heeft en anderzijds, waar hij aanvoert dat het risico te lopen om slachtoffer te worden van het gebrekkig functioneren van de opvang, het beweerdte als speculatief en hypothetisch voorkomt, nu hij binnen deze context op generlei wijze aannemelijk maakt op geen daadwerkelijke rechtsbescherming te kunnen rekenen.

De Raad wijst erop dat artikel 3 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.”

2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielzoeker naar een derde land te zenden.

4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan."

Artikel 3.1. van de Dublin-II-Verordening voorziet duidelijk dat elk asielverzoek door één enkele lidstaat wordt behandeld. Vooraleer een asielverzoek dat werd ingediend door een onderdaan van een derde land inhoudelijk kan worden onderzocht, dient derhalve eerst te worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek volgens de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vastgelegde objectieve criteria.

Artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening ("de soevereiniteitsclausule") stelt voorts vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "kan" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek.

Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek.

Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het principe waarbij een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem kan vormen ten aanzien van artikel 3 van het EVRM en derhalve de verantwoordelijkheid van een staat die gebonden is door het Verdrag, met zich mee kan brengen wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in het land waarnaar hij wordt teruggestuurd, een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. In die omstandigheden omvat artikel 3 van het EVRM de verplichting om de betreffende persoon niet te verwijderen naar dit land (zie EHRM, *Y v. Rusland*, 4 december 2008, § 75, en de arresten waarnaar verwezen wordt; *adde* EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005).

De vaststelling dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de vreemdeling in het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek rechtstreeks of onrechtstreeks zal onderworpen worden aan handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM, verplicht bijgevolg de lidstaat waar de betrokken vreemdeling zich bevindt om toepassing te maken van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening.

De betrokken staat, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat en is partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en is bovendien gebonden door de Europese Migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives." Vrije vertaling: "Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen"). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een

vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 108 *in fine*).

Wat de algemene situatie in een land betreft, heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International of gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM, *Moayad v. Duitsland*, 20 februari 2007, §§ 65-66; EHRM, *Said v. Nederland*, 5 juli 2005, § 54; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 67 en EHRM, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, 15 november 1996, §§ 99-100). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt evenwel dat, uitzonderlijk, in de zaken waar de verzoekende partij beweert deel uit te maken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan mishandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM kan aangewend worden wanneer de verzoekende partij aantoonst dat er ernstige en zwaarwichtige redenen voor handen zijn om aan te nemen dat de desbetreffende praktijk bestaat en dat zij deel uitmaakt van die betrokken groep (zie EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan bewijst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk situatie onderscheiden van deze van anderen, indien dit de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM zou uithollen. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en de beschikbare informatie over het land van bestemming met betrekking tot die betrokken groep (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 80; EHRM, *Salah Seekh v. Nederland*, 23 mei 2007, § 148; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167).

Het bestaan van het risico moet worden beoordeeld in functie van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben ten tijde van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis* EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 81; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, 20 mars 1991, §§ 75-76; EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 107).

Wanneer de verzoekende partij als asielzoeker geconfronteerd wordt met de verwijdering naar een land dat niet haar land van herkomst is, kan zij enerzijds inroepen dat zij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen in dat land en dit in strijd met artikel 3 van het EVRM en anderzijds dat zij een reëel risico loopt om door dat land verwijderd te worden naar haar land van herkomst en dit in strijd met dezelfde bepaling.

In de eerste hypothese is de eenvoudige verwijzing naar algemene rapporten die gewag maken van bepaalde problemen bij de opvang van asielzoekers op nauwkeurig omschreven plaatsen en tijdstippen, onvoldoende om het bovenvermelde risico aan te tonen, onder voorbehoud van de hypothese zoals *supra* uiteengezet waarbij de verzoekende partij aanvoert deel uit te maken van een groep die op systematische wijze blootgesteld wordt aan mishandelingen. De omstandigheid dat deze verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen zoals het UNHCR, de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa of van niet gouvernementele organisaties waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend worden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij zulk een reëel risico loopt in de staat naar waar zij wordt teruggestuurd.

Wat de tweede hypothese betreft, die kan omschreven worden als '*het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst*', heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, hetwelk eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM deze staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat de verzoekende partij, door de beslissing om haar van het grondgebied te verwijderen niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In deze context kan een lidstaat van de Europese Unie niet langer zonder meer vertrouwen op het systeem dat ingesteld werd door de Dublin-II-Verordening. Wanneer staten internationale organisaties oprichten of *mutatis mutandis* internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM, *T.I. v. Verenigd Koninkrijk*, 7 maart 2000 en EHRM, *Waite et Kennedy v. Duitsland*, 18 februari 1999, § 67).

Wat Griekenland betreft, de staat die in voorliggende zaak aangeduid werd als lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij, merkt de Raad merkt op dat de verzoekende partij een rapport van het UNHCR aanbrengt dat de lidstaten van de Europese Unie adviseert om de terugleiding van asielzoekers naar Griekenland in het kader van de Dublin-II-Verordening te beperken. Op basis van deze officiële stukken blijkt dat de vraag of asielzoekers in Griekenland toegang hebben tot een billijke procedure in overeenstemming met de Europese regelgeving minstens zorgwekkend is.

Het enkele feit dat de asielprocedure die van toepassing is in een lidstaat van de Europese Unie tekortkomingen kent, volstaat echter niet om vast te stellen dat de terugleiding van de verzoekende partij naar voornoemde staat een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Immers, het terugsturen van de verzoekende partij naar zijn land van herkomst, door de Belgische staat of door het land waarnaar de Belgische staat voornoemde terugleidde, vormt op zich geen schending van deze bepaling. Een dergelijke schending kan enkel opgeworpen worden op voorwaarde dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat de betrokkene blootgesteld wordt aan een reëel risico om onderworpen te worden aan foltering en/of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het land van herkomst of in een ander land waarnaar hij mag worden teruggestuurd.

De terugleiding van een asielaanvrager naar de staat verantwoordelijk voor het onderzoek van zijn asielaanvraag door de Belgische staat in uitvoering van artikel 3.1. van de Dublin-II-Verordening kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM vormen indien voldaan is aan twee voorwaarden, namelijk dat de asielaanvrager enerzijds aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan foltering en/of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in zijn land van herkomst of in enig ander land en dat hij anderzijds aantoont dat hij niet zou kunnen genieten van bescherming tegen een verwijdering naar dat land, in de staat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van zijn asielaanvraag.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker aanvoert dat hij een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van foltering of van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Griekenland. De Raad stelt anderzijds vast dat verzoeker verklaarde twee jaar in Griekenland te hebben verbleven en nergens melding heeft gemaakt van onmenselijke of vernederende behandelingen tijdens deze twee jaar. Verzoeker heeft tijdens zijn verklaring gevraagd om hem niet terug te sturen naar Griekenland omdat hij er geen verblijfs- of werkvergunning of opvang heeft gekregen. Verzoeker toont echter niet aan zich in een behoeftige toestand te hebben bevonden in Griekenland aangezien hij een bedrag van

2.500 euro heeft betaald om naar België te komen. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een rapport van het UNHCR van 15 april 2008 en arresten van de Raad en het Europees Hof maar blijft in gebreke aan te tonen op welke wijze hij *in concreto* en met betrekking tot zijn specifieke situatie een dergelijk risico loopt bij terugkeer naar Griekenland.

De Raad merkt tevens op dat een daadwerkelijke rechtsbescherming niet afhangt van de zekerheid van een gunstige afloop voor verzoeker en gerelateerd is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen.

Verzoeker stelt ten slotte dat de bestreden beslissing een manifeste schending uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur omdat verwerende partij méér dan twee maanden gewacht heeft om een terugnameverzoek te versturen aan de Griekse autoriteiten, dat de Belgische autoriteiten geen antwoord hebben ontvangen van Griekenland waardoor de wettelijke termijn overschreden werd. Dat de verwerende partij op 27 november 2009 en nog eens op 13 januari 2010 garanties gevraagd heeft aan de Griekse autoriteiten omtrent het verloop van de asielprocedure en er geen antwoord op heeft ontvangen. De stelling van verwerende partij dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet wordt voorzien in de Dublin-II-Verordening in strijd is met het handelen van de verwerende partij zelf en niet te rijmen valt met de uitdrukkelijke vraag naar garanties die de verwerende partij zelf stelde ten aanzien van de Griekse autoriteiten in haar onbeantwoord gebleven schrijven van 27 november 2009.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend op 22 september 2009. Op 27 november 2009 werden de Griekse autoriteiten om overname van verzoeker verzocht. Artikel 17.1 van de Dublin-II-Verordening bepaalt: *“De lidstaat waarbij een asielverzoek is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, kan deze lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het verzoek in de zin van artikel 4, lid 2, om overname verzoeken.”* Aangezien verweerder, blijkens het administratief dossier, binnen de drie maanden nadat het asielverzoek werd ingediend, de Griekse autoriteiten om overname heeft verzocht, blijkt niet dat de beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden. Vervolgens stelt de Raad vast dat verweerder op 27 november 2009 de Griekse autoriteiten om overname van verzoeker heeft verzocht. Uit dit formulier *“Standard form for requests for taking back”* blijkt nergens dat aan de Griekse autoriteiten garanties zou zijn gevraagd voor een *“correct verloop van de asielprocedure”*. Op 13 januari 2010 stelt verweerder de Griekse autoriteiten op de hoogte van het feit dat de termijn zoals bepaald in artikel 20, §1b van de Dublin-II-Verordening overschreden is waardoor zij stilzwijgend instemmen met de overname van verzoeker. De Belgische autoriteiten verzoeken de Griekse autoriteiten om zo spoedig mogelijk informatie te geven met betrekking tot de overname van verzoeker. Ook uit dit document blijkt niet dat de Belgische autoriteiten om *“garanties voor een correct verloop van de asielprocedure”* hebben verzocht. In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift blijkt uit de stukken van het dossier aldus niet dat de Belgische autoriteiten om ‘garanties’ hebben gevraagd waardoor dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist.

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 *juncto* 14 van het EVRM, van artikel 10 van het EG Verdrag van 25 maart 1957, van artikel 3 van de Dublin-II-Verordening, van de artikelen 11, 13 en 14 van de Richtlijn 2003/9/EG *juncto* van de beginselen van behoorlijk bestuur *juncto* van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN